

Sygn. akt I CSK 55/19

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa M. D.
przeciwko P. S.A. w W.
o zapłatę i ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 lipca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 6 grudnia 2017 r., sygn. akt V ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania wobec wykazania przez skarżącego, że sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zmierza w ten sposób do zagwarantowania, że skarga kasacyjna (nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń) będzie pełnić przypisanie jej funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do czterech, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., ma więc zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie jako kolejny środek odwoławczy do kontroli zaskarżonego orzeczenia.

W skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 6 grudnia 2017 r. powódka M. D. oparła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., tj. istnieniu potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów - co dotyczy w szczególności art. 232 k.p.c. - oraz istnieniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego.

Przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. wykazują merytoryczną odrębność. Przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej z powołaniem się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga wykazania przez skarżącego, że w sprawie występuje zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Natomiast przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione

w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy.

We wniesionej skardze kasacyjnej skarżąca, nie dostrzegła merytorycznej odrębności pomiędzy przesłankami ujętymi w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. w konsekwencji czego łącznie w odniesieniu do tych przesłanek ujmuje uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, co godzi we właściwe ujęcie wymagań konstrukcyjnych wniosku, o którym mowa w art. 398⁴ § 2 k.p.c.

Poza tym skarżąca nie wykazała ani istnienia istotnego zagadnienia prawnego, ani potrzeby wykładni przepisu prawnego budzącego poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów poprzez twierdzenie o „zaniechaniu przez Sady obu instancji przeprowadzenia z urzędu dowodu z opinii biegłego z zakresu psychiatrii i ginekologii, gdyż zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci opinii biegłego W. Ż. oraz oświadczenia powódki jednoznacznie wskazywał na taką potrzebę, a powódka wnosila o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych”. Tak motywowany wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zmierzał do niedopuszczalnej ze względu na brzmienie art. 398³ § 3 k.p.c. próby kwestionowania oceny dowodów i ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd drugiej instancji, co z uwagi na treść art. 398³ § 3 k.p.c. jest niedopuszczalne. Dodać należy, iż przepis art. 232 k.p.c. był przedmiotem wielokrotnych wypowiedzi Sądu Najwyższego cytowanych we wszystkich dostępnych komentarzach do Kodeksu postępowania cywilnego, a skarżąca nie przedstawiła judykatów wskazujących na sygnalizowaną przez nią rozbieżność orzecznictwa sądów w zakresie dopuszczalności i przesłanek przeprowadzania z urzędu dowodu z opinii biegłego, czy też nie sformułowała zagadnienia prawnego występującego w związku z potrzebą wykładni, czy zastosowania tego przepisu.

W sprawie nie zachodzi także nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).